

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Světový den nemocných je mocnou připomínkou, abychom znovu objevili důležitou přítomnost trpících v křesťanském společenství a stále více hodnotili jejich cenný přínos. Prostému lidskému pohledu se bolest a nemoc mohou jevit jako absurdní skutečnosti: když se ale člověk dá osvětit světlem evangelia, dokáže vyhmátnout její hluboký spásanosný význam. „Z paradoxu Kříže – zdůraznil jsem v poselství k dnešnímu Světovému dni nemocných – vyvěrá odpověď na naše nejvíce zneklidňující otázky. Kristus trpí za nás: Bere na sebe utrpení všech a vykupuje je. Kristus trpí s námi, tím že nám dává možnost sdílet s ním své trýzně. Lidské utrpení spojené s Kristovým se stává prostředkem spásy“ (č. 4). Obracím se nyní k těm, kteří na těle i na duchu zakoušejí tíži utrpení. Každému z nich znovu vyjadřuji svou lásku a svoji duchovní blízkost.

Chtěl bych zároveň připomenout, že lidský život je vždycky Božím darem, i když je poznamenán tělesnými trýzněmi všeho druhu; je to „dar“, který je třeba zhodnotit pro církev a pro svět. Jistě, kdo trpí, nesmí být nikdy ponechán sám sobě. Proto mi leží na srdci, abych se obrátil slovy opravdového ocenění na ty, kteří se prostě a v duchu služby dávají k dispozici nemocným a snaží se ulehčovat jejich bolesti, a, pokud je možné, zbavit je choroby díky pokrokům lékařského umění. Myslím zvláště na zdravotnické pracovníky, na lékaře, ošetřovatele, vědce a badatele, ale i na nemocniční kaplany a dobrovolníky. Je to velký skutek lásky starat se o toho, kdo trpí!

(Jan Pavel II., 11.2.04)

Ježíš nepřišel řešit hádanku utrpení. Přišel je naplnit svou přítomností. (Paul Claudel)

"Utrpení samo o sobě smysl nemá, ale to, jak s ním zacházíme, ano." (Viktor Frankl - logoterapie)

Role víry v nemoci a léčbě

Slovo „víra“ má v naší řeči velmi široké spektrum významů, měnících se i podle kontextu, v němž je užíváno. Velmi obecně je předmětem víry to, nač spoléháme. Tedy víra v sebe, v Boha, v přátele a jejich spolehlivost, ale také v pomoc amuletu či jakéhokoliv zázračného prostředku. Zde budeme mít na mysli víru, vyjádřenou nábožensky, tedy určitým způsobem kultivovanou a artikulovanou. V našem prostředí se setkáme nejčastěji (ale ne výlučně) v tomto smyslu s vírou křesťanskou. Tam je víra ve svém základě chápána jako vztah a to vztah člověka a Boha. Tento vztah ovšem může mít různé podoby a to od vztahu naplněného důvěrou a láskou, až po vztah zatížený strachem z nevyočitatelné moci Boha jakožto suverénního a nevyočitatelného vládce. Předběžně můžeme říci, že právě podle tvaru tohoto vztahu může být víra pro nemocného pomocí nebo překážkou. Zkušenost ukazuje, že tento „osobní tvar“ víry se u lidí skutečně různí.

Role víry v průběhu nemoci a léčby

Zkušenost ukazuje, že víra může život člověka integrovat a může dávat životu smysl i tam, kde druzí situaci hodnotí spíš jako smysl postrádající. Křesťan může z příběhu Ježíšova života, završeného smrtí na kříži, čerpat naději, že i jeho utrpení a smrt mají před Bohem hodnotu, že jsou cestou, kterou se blíží k cíli, který leží za hranicí tohoto života a tohoto světa. Pokud má hlubokou zkušenost s odpuštěním, které u Boha nacházel, může se s větší důvěrou a pokojem dívat na uplynulý život, i když ho nehodnotí jako bezchybný. V Bibli, modlitbě a svátostech má prostředky pomoci a posily, o které ho nemusí připravit ani zhoršující se zdravotní stav. Přesto nelze předpokládat, že věřící člověk musí vždy procházet nemocí, umíráním a smrtí snadno a bez obtíží. Tyto fáze života mohou být i u věřících prožívány dramaticky či bezútěšně. A naopak i ten, kdo nejeví žádné známky prožívání náboženské víry, se může blížit ke smrti klidně a vyrovnaně. V hodnotících soudech je třeba být velmi zdrženlivým, protože do nitra člověka je mnohdy obtížné nahlédnout a dělat správné a oprávněné soudy o stavu naděje a víry je ještě obtížnější.

Patologie víry

Zmíníme se o dvou základních. Jednou je víra, pochopená jako všemocný nástroj, jehož pomocí může a musí být všechno obtížné, i nemoc sama, odstraněno. Důraz bývá v těchto případech kladen na víru nemocného, která má být tak silná, že její pomocí uzdravení prostě musí nastat. Pokud se neuzdravuje, je takový nemocný obviňován druhými nebo sám sebou z nedostatku víry, což může jeho stav silně zatěžovat a zhoršovat. Druhou polohou je velmi zúžené chápání bolesti a utrpení

jakožto jediného prostředku, který nemocného přibližuje k Bohu. Takový nemocný má obavy, že úleva, kterou by mu například přinesly léky tisíců bolest, by byla něčím silně nedokonalým, ne-li přímo hříšným. Takovéto idealizování bolesti není křesťanskou vírou, je spíš ideologií pokrouceného křesťanství a je zatěžující a nebezpečné zejména tam, kde tuto ideologii nemocnému imputuje někdo z jeho okolí. Pokud nemocný z vlastního přesvědčení svou bolest, nemohoucnost nebo blížící se smrt přijímá jako skutečnosti, které ho k Bohu přibližují, bylo by velmi nerozumné a nešetrné mu toto jeho přesvědčení rozmlouvat. Pokud totiž vycházejí takovéto postoje skutečně z víry nemocného, nejsou projevem patologického zalíbení v bolesti ani snahou si pomoc u Boha „koupit“, ale jsou projevem zralé lásky a nalezení smyslu i v bolesti. Proto jsou pro nemocného pomocí Autentická křesťanská víra je v zásadě prožíváním lásky mezi člověkem a Bohem a lásku k druhým lidem v člověku jaksi indukují. Zní to trochu pateticky, ale zkušenost potvrzuje, že tam, kde se ve vztahu nemocného k Bohu a k lidem v zásadě „děje láska“, je víra člověka zdravá a tedy pomáhající i v těžkých obdobích nemoci a umírání. Nic na tom nemění ani občasně špatné nálady a nevole nemocného, kterými ostatně zatěžujeme své okolí i my zdraví, ač k tomu máme mnohem méně důvodů.

(přednášky A. Opatrného Th.D)

DEN BIBLE - 1. PROSINCE 2012

Zastavení první: **MAJÍ OČI** (a, ale, proč) **NEVIDÍ**

Toto zastavení je složené z několika úkolů.

Úkol první – úhel pohledu

Návštěvník se posadí na pozici č. 1 a namaluje, co vidí uprostřed stolu. (Jar a modelína, zády k sobě.) To samé u pozice č. 2 a 3. Výsledkem budou různé obrázky stejného exponátu.

Smyslem je uvědomit si, že na události, sebe, druhé i Boha hledíme z určitého úhlu pohledu. Ze **svého** úhlu pohledu. To se nám může stát kamenem úrazu, když posuzujeme svět (Boha) v nás i kolem nás. Je důležité se dívat z různých úhlů, poodstoupit, dotknout se... Oddělit důležité od nepodstatného. Nepomůže nám dívat se na kdekou blbost a pak z toho uplácat jakéhosi boha, který by se zalíbil všem. Je třeba upřít zrak k Jedinému Bohu, kterému se zalíbíme my.

Na jednu věc, událost, situaci, člověka... se můžeme podívat z různých úhlů, je tedy důležité nedělat ukvapené závěry. Pamatovat si, že to, co vidíme my, nemusí vidět druzí a to, co vidí druzí, nemusíme vidět my.

Dalším úkolem tohoto „zastavení“ je přiznat si, že někdy máme zastíněný pohled na Boha svoji vinou. Může se nám v jasnosti ukázat, až když sami uděláme krok pokory... První lidé měli možnost dívat se na Boha, kochat se krásami ráje. Ale přestože v ráji toho bylo spoustu k vidění, oni viděli jen svůdce a zakázané ovoce. Tak se stane to, že uvidí, co v původní čistotě pohledu neviděli: Uviděli, že jsou nazi, tedy uviděli nepodstatnou věc, které začali přikládat význam, - a nechtěli se setkat s Bohem, nechtěli uvidět Boha... Izraelité, jdoucí s Mojžíšem, několikrát viděli, jak je Bůh zachránil. Přesto, když prožívali nepohodlí, jako by zapomněli, co viděli a reptali. A někteří z nich se Bohu zpronevěřili... David uviděl ženu Uriášovu a jako by k ostatnímu oslepl. Davidovi „otevřít oči“ až prorok Nátan... A Ježíš? Ten zemřel, protože „měli oči, ale neviděli“. V Jeho případě ovšem někteří vidět nechtěli, protože věděli, že vidět by znamenalo uznat, že Ježíš je Boží Syn a Božího Syna si přece představovali jinak!... Bible je plná příběhů, kdy největším problémem není slepota očí, ale slepota duše, neschopnost nebo neochota vidět. Naštěstí oplývá Kniha knih příběhy, kdy uviděli a uvěřili, kdy je vidění spojováno s pochopením, proměnou a následováním...

Úkol druhý – skládání obrazu

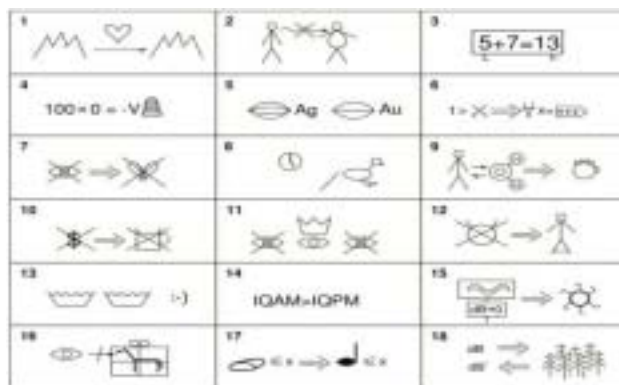
Čtyři obrázky, znázorňující zaslíbení, (z jedné strany obraz, z druhé text znázorněného zaslíbení) jsou rozstříhané na kousky. Úkolem návštěvníka je dát obraz dohromady. Může pracovat bez předlohy nebo s předlohou – podle toho, na co si troufá. A jak mu zpod ruky vykukuje obraz, má možnost přemýšlet nad tím, které zaslíbení to je, co obraz, který zvolna skládá, vlastně znamená. Chce-li mít ovšem jistotu, že smysl obrazu pochopil, musí se podívat i z druhé strany – tedy rozebrat to, co do teď poskládal a přesvědčit se, že to ví správně. Ale jeho svobodou je i sestavit si obraz a o víc se nezajímat...

Smyslem je uvědomit si, že celý život budeme „dávat dohromady“ obraz Boha, světa i nás samotných... To, co víme teď, není obraz ucelený. Až zkušenost, modlitba, práce na sobě, okolnosti, druzí lidé... nám pomáhají skládat jakýsi obraz, který je stále doplňován o nové a nové poznatky. A když se nám zdá, že „už víme“, podívejme se raději i z druhé strany – očima Božíma - blíží-li se náš obraz aspoň trochu Jeho Slovu.

Úkol třetí – porozumět viděnému

Podívejte se na obrázky. V každém obrázku se ukrývá přísloví. Najdete některé?

Smyslem je uvědomit si, že symboly a texty jdou ruku v ruce. Že symboly k nám promlouvají právě tím, že jsou všeobecně známé (například srdce je symbolem lásky a je to tak zažité, že ani nevíme, odkdy to víme☺) a mají své textové vyjádření. Když ovšem nebudeme znát texty přísloví, ani v jasných symbolech nemůžeme přísloví poznat☺. Je tedy důležité zajímat se o křesťanskou a židovskou symboliku, abychom mohli porozumět textům Bible a zajímat se o texty Bible, abychom si je pak mohli připomínat v symbolech....

14. ROČNÍK TRADIČNÍHO ŠACHOVÉHO TURNAJE NA FAŘE

Letošní klání v královské hře konané 28. prosince 2012 na faře nutno hodnotit hned na začátku jako opravdu zdařilou akci co do hojné účasti i kvalitního obsazení a hlavně přátelského prostředí. Ovšem pořadatelům připravil pár horkých chviliek před jeho zahájením, kdy se sešlo tolik účastníků, vesměs přespolečných a hlavně neočekávaných, kdy ani nestačily pro soutěžící všechny domácí šachové soupravy. Ještěže výprava z Letohradu přivezla svoji výbavu. Rovněž zázemí určené původně pro občerstvení muselo být operativně zrušeno a z jídelny a kuchyně v jedné osobě se stala další hrací místnost. Zkrátka a dobře se sešlo 26 účastníků turnaje od Lanškrouna přes Horní Čermnou, Dolní Dobrouč až po Letohrad a Chlumeck nad Cidlinou, samozřejmě za asistence místních borců. Vesměs šlo o hráče aktivně hrající v různých soutěžích, což sebou přineslo dobrou kvalitu a úroveň. Třešničkou na dortu byla účast Josefa Havelky, který se ve své věkové dorostenecké kategorii D16 účastnil vloni mistrovství Evropy jednotlivců, kde obsadil pěkné 43. místo. Pochopitelně nechyběl ani zakladatel tohoto hezkého šachového turnaje Otec Pavel. Roli nehrajících rozhodčích se ujal Vladimír Dostálek a já, ostatně už nebylo ani kde hrát ani s čím. Na druhou stranu jsme byli jediní, kdo zde neprohráli, protože i celkový vítěz jednou utrpěl porážku. Celý turnaj se odehrál v přátelské atmosféře bez sebemenších protestů. První kdo prohrál, byly chlebičky, cukroví a potom i zásoby pivního moku. Jediní kdo odolaly, byly nealkoholické minerálky a hrací figurky. Díky Otci Pavlovi každý účastník odešel s cenou za odpovídající umístění. Překvapením byla cena věnovaná a osobně dodaná před skončením turnaje nehrajícím Michalem Mertou v podobě krásného dortu tvořeného šachovými figurkami a šachovnicí, kterou si nakonec odnesl vítěz. A pokud jde o výsledky, které byly důležité až na druhém místě, tak letošní ročník vyhrál Petr Procházka před Josefou Havelkou a Krátkým, všichni z Lanškrouna. Na čtvrtém místě se umístil náš domácí zástupce Tomáš Pecháček. Jak už to bývá, nakonec bych rád poděkoval těm, kteří nehráli, ale zasloužili se o to, aby se i letošní ročník konal v příjemném prostředí místní fary, tedy Otci Josefovi, který poskytl zázemí, sestře Ludmile, která se podílela na přípravách pochutin a jejich aranžování a v neposlední řadě hlavnímu rozhodčímu Vladimíru Dostálkovi, který zajišťoval regulérnost celého turnaje.

PZ

K Vánocům jsem obdržel pěknou knížečku se sympatickým názvem „Mám tolik práce, že si jdu raději lehnout.“ Napsal ji P. František Lukeš, který dlouhá léta působil na Poděbradsku. Rád se s vámi o jeho povídky, které nejsou rozhodně ponuré a dokáží na tváři čtenáře vyvolat úsměv, podělím.

SEDM TŘÍD

Když jsem jako náhodský novokněz u pana děkana Dragouna začínal, bývalo několik pohřebních tříd. Ty se musely vždy při projednání pohřbu označit.

Když byl pohřeb první třídy, byli tři kněží, když druhé třídy, byli dva, pak už jen jeden, ale byl lepší pluvíál, pak zas už nebylo kadidlo, nesvítily všechny svíce – všechno bylo odstupňované a nám kaplanům pan děkan Dragoun vždycky sděloval třídu a jaká roucha si máme vzít, jaký koberec se dá a podobně.

Za mne těch tříd bylo sedm. Ta poslední třída znamenala, že kněz bude nad hrobem jen v rochetě. Vždycky jsem si myslel, že by mohla být i osmá třída: to by se vzala stará rocheta a ještě naruby.

Pan děkan se domníval, že toto všechno patří k řádu a že je to tak správné. A tak jsme museli i panu kostelníkovi hlásit třídu, aby připravil ona patřičná roucha.

Totéž bylo také o svatbách, i když těch tříd bylo méně. Ke cti pana děkana musím povědět, že to po svém myslel dobře, že v tom byl vychován a domníval se, že to tak má být. Tyto třídy však byly věci peněz, a nikoliv zbožnosti zesnulého.

Mně a také jiným tenkrát mladým kněžím toto připadalo nejen hrozně divné, ale v podstatě nepřijatelné. Vždyť kde bylo víc peněz, byl pohřeb slavnostnější bez ohledu na život zesnulého!

Pohřební ústavy byly s touto úpravou spokojeny.

Tenkrát byl skoro každý pohřeb spojen s průvodem od děkanského kostela až na staroměstský hřbitov. Dle pluvíálu, který jsem měl na sobě, bylo k rozpoznání, o jakou třídu jde. Podle třídy byl také měřen plat pro kostelníka.

Vzpomínám si, že jsme někdy museli tento řád porušit. Byl jsem tenkrát v Náchodě s novoknězem P. Bohumilem Krandou, který proti tomuto systému tříd protestoval. Když zemřela zbožná babička, vzali jsme si jako kaplani roucho lepší, než dle třídy náleželo, a udělali jsme pohřeb v jiné třídě. Jednou na to pan děkan nějakým způsobem přišel a my jsme museli patřičný obnos ze svých kaplanských platů doplatit.

...

Dnes užíváme při všech pohřbech stejné roucho bez ohledu na to, zda jde o člověka chudého nebo bohatého.

Rozhodující je sám obřad a pak slovo kněze. Zde už nerozhoduje bohatství, ale velikost života toho, kdo odchází. A tak jsme se hlouběji přiblížili Kristovu evangeliu. Udělali jsme od těch tříd velký krok kupředu, díky Bohu za to!

Někde jsem slyšel, že jeden farář měl odstupňované pohřební promluvy: byla jakási velká řeč ve stylu „vše si vymýšlím“, pak za tři sta, to budou všichni brečet, pak řeč za dvě stě, to pláče jen někdo, za sto korun už málokdo, někdy nikdo. A měl ještě jednu řeč za padesátikorunu, ale tu bych vám už sám ani nedoporučoval.

Dnes se nad tím jen usmějeme a konáme obřady co nejlépe, i když nic nedostaneme. Je to tak lepší.

Proč se v roce 2010 a 2011 nezpívala o půlnoční Rybova mše „Hej mistře“?

VÁŽENÍ FARNÍCI A ČTENÁŘI POUTNÍKA!

Na základě různých dohadů, rozhovorů a komentářů, které probíhaly v naší farnosti, ale dokonce i na facebooku, chci podat určité vysvětlení a upřesnit, proč se tak stalo. Vánoční mše od J. J. Ryby „Hej mistře, vstaň bystře“ se u nás v Dolní Čermné zpívala o půlnoční pravidelně každý rok. Nevím, jestli byla někdy tato tradice přerušena. Já osobně pamatuji dobu asi od roku 1968-69, kdy jsem ji hrál poprvé na housle s panem B. Dostálkem. Od této doby se podle pamětníků a bývalých zpěváků zpívala každý rok až do roku 2010 a 2011. Než sdělím důvody, proč jsme v těchto dvou letech „Rybovku“ nezpívali, musím odbočit od tématu. Před několika lety vysílala Česká televize rozhovor s panem profesorem Františkem Hermanem. Prof. Fr. Herman působil v této době jako první fagotista České filharmonie. Vynikající hráč a pedagog. Mimo jiné mluvil v tomto pořadu o tom, jak je velmi obtížné udržet si

stoprocentní soustředěnost a zodpovědnost při hře skladby, která se hraje častěji, než je obvyklé. Konkrétně mluvil o měsíčním zájezdu České filharmonie do Japonska. Toto koncertní turné bylo velmi náročné. Hrál se téměř každý den a na každém koncertu byla na programu Devátá symfonie e-moll od A. Dvořáka – známá Novosvětská. On sám se přiznal, jak velký pozor si musel dávat při neustálém opakování této skladby, aby si udržel správnou koncentraci na hru. Ale vraťme se zpět na kruchtu našeho kostela. Tento problém se totiž podle mého názoru projevil právě při půlnoční v roce 2009. Provedení nedopadlo dobře. Udělalo se mnoho zbytečných chyb, jak v nástrojích, ve sboru, ale i v sólových hlasech. A nebylo to způsobeno tím, že by to snad hudebníci a zpěváci neznali, ale právě tím nedostatečně zodpovědným přístupem k této skladbě. „Vždyť je to jen Rybovka, tu známe, zpíváme ji přece každý rok“ atd. Dopadlo to tak, jak to dopadlo. Každý, kdo tenkrát byl na půlnoční a pozorně poslouchal, tak mi dá za pravdu. Ze zkušeností dlouholetých kapelníků a dirigentů různých orchestrů, např. Gustava Broma, Václava Hybše a dalších, je nejlepším řešením takovou skladbu na čas vyřadit z repertoáru a po určité době ji opět

a znovu nacvičit jak se říká „z gruntu“. Takovéto řešení jsme zvolili i my po většinovém schválení celého chrámového sboru při našem každoročním posezení a hodnocení v srpnu r. 2010 na faře. Dohodli jsme se o vynechání na jeden rok. Proto jsme o půlnoční v r. 2010 zpívali Druhou vánoční mši – koledovou od E. Marhuly. Co se však nestalo v lednu 2011. Přišel za mnou pan profesor z Pardubické konzervatoře Otakar Tvrdý, který nyní bydlí ve Verměřovicích a příležitostně nám pomáhá jako dirigent a hráč na lesní roh. Také s námi hraje na housle jeho paní – profesorka Hana Tvrdá. Pan Tvrdý nám nabídl, že by nám složil úplně novou vánoční mši, s tím, že mu ale máme sehnat nějaký text. Takováto nabídka se neodmítá. Každý sbor by do svého repertoáru měl občas uvádět nové skladby. Text jsem použil z jiných vánočních mší, které máme v našem archivu a které z různých důvodů nezpíváme (chybí např. party, jsou nečitelné atd.) Pan Tvrdý slíbil, že mše bude do konce prázdnin hotová. Slovo dodržel a my jsme mohli od září nacvičovat. Rozdělili jsme si úkoly s tím, že já nacvičím zpěv, on hudbu. Při nácvičování se ukázalo, že je tato mše na hranici našich možností. Je v ní na několika místech použito složitějších akordů, které jak se říká, nejdou do ucha. Přes všechny problémy, které se objevily při nacvičování této skladby, se nám to ale podařilo a tato nová vánoční mše měla skutečně v roce 2011 o půlnoční v našem kostele premiéru. Tak, jak si to přál i pan Tvrdý. Osobně jsem měl velmi dobrý pocit, že jsme dokázali nacvičit skladbu úplně novou, dá se říci moderní a na naše schopnosti obtížnou.

Jednota Orel a Farnost Dolní Čermná
Vás srdečně zvou na

Maškarní ples

2.2. 2013 ve 20 hodin
v Orlovně v Dolní Čermné

*k tanci a poslechu hraje kapela
Josky Vondráčka*

Vstupné:
masky 60,- Kč
civil 80,- Kč

předtančení, bohatá
tombola, domácí kuchyně

rezervace na tel. 737424905

Ukázalo se, že náš sbor má tzv. zdravé jádro a dokáže se s problémy poprat. Za to našim zpěvákům a hudebníkům moc a moc děkuji. Zkušenost s nácivkem této mše nám velmi pomohla při nacvičování další nové mše, kterou byla MISSA BREVIS od J. Pavlici a která měla premiéru o posvícení v loňském roce. Opět jsme dokázali „zabrat“. Noty si brali zpěváci domů, byla k dispozici i nahrávka. Myslím si, že každý tomu věnoval dost času. Jak dopadlo provedení, ať zhodnotí každý sám. Ale vraťme se ještě k době vánoční. Opět zazněla o půlnoční „Hej mistře“. Byla zazpívána a zahrána určitě lépe než v roce 2009. Doufám, že bude znít i nadále o půlnočních z našeho kůru. Je to nádherná, nadčasová skladba a právě z úcty k ní a odkazu, který nám zanechal její autor, rožmitálský kantor J. J. Ryba, je někdy lépe i dlouholetou tradici přerušit, než na ní tvrdošjně setrvávat.

Jsem přesvědčen, že toto naše rozhodnutí bylo správné. Při této příležitosti bych chtěl Vám všem zpěvákům a hudebníkům moc a moc poděkovat. Naše babičky říkávaly „kdo zpívá, dvakrát se modlí“. Obzvláště děkuji těm, kdo přišli jako noví do našeho sboru. Tisíceré díky. Moc si Vás všech vážím.

Pavel Vašíček

AHOJ DĚTI!

V malém ohlédnutí za vánoční dobou nelze přejít bez povšimnutí významnou slavnost Zjevení Páně, tedy příchodu sv. Tří Králů. Mudrci z východu – vedeni zvláštní hvězdou – se vydali na dlouhou a náročnou cestu s cílem najít narozeného krále a předat mu vzácné dary. Z Písma svatého víme, že se nejprve vyptávali v Jeruzalémě. Silně tím znepokojili vládce země Heroda, který se o svůj trůn velmi bál. Naoko sice předstíral laskavost a zájem, ale jeho úmysly byly zlé. Proroctví se však naplnila a v Betlémě došlo ke krásnému setkání mudrců se svatou Rodinou a předání královských darů – zlata, kadidla a myrhy.

Bůh dal ve snu mudrcům pokyn, aby se k Herodesovi již nevraceli, a Josefovi, aby s Marií i dítětem uprchl do Egypta, protože Herodes se bude mstít. Josef poslechl a svou rodinu ukryl v bezpečí po dobu, kdy byl Herodes naživu. Na Boží pokyn se pak zase svatá Rodina vrátila zpět a usadila v městě Nazaret.

Nelehká situace, v níž se Josef s Marií a malým Ježíškem ocitli, nás může vést k zamyšlení. Kolik rodin s malými dětmi se i v dnešní době stále vydává nedobrovolně na útěk ze svých domovů. Stávají se z nich uprchlíci, kteří se snaží zachránit holé životy...

Mysleme na ně v modlitbě, třeba když se večer ukládáme do svých čistých a teplých postýlek, v bezpečí domova!

Náš obrázek – svatá Rodina na útěku – má ještě 6 dalších stínů, které mají symbolizovat a připomínat mnoho utečeneckých rodin. Hledejte, který stín odpovídá přesně obrázku a je tedy správný.

(Otazníček)

Pro starší:

Z únorových dnů je jeden trochu zvláštní, je totiž vyhrazen všem nemocným na světě. Asi není nikdo takový, kdo by se v životě s nějakou nemocí nesetkal. Našli bychom dokonce mnoho lidí, kteří v doprovodu nemoci prožijí celý život. A přesto víme, že tito lidé častokrát dovedou být radostní a svou radost umí i rozdávat.

Právě o nich by mohla platit slova z citátu Michela Quoista:

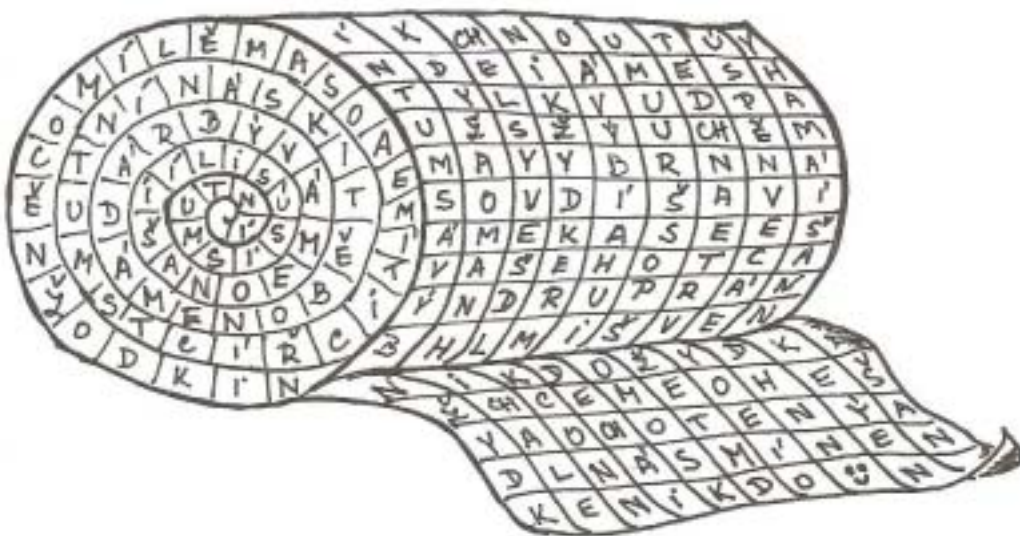
Radost začíná právě v tom (tajenka)

kdy ses vzdal pokusu hledat štěstí

a snažíš se ho (tajenka).

Tajenku zjistíte ve čtyřsměrce – tvaru obvodu – připomínka Světového dne nemocných. Její „náplň“ pak tvoří část zamýšlení Josefa Schultze právě nad tímto citátem (všechna slova od začátku až po slovo RÁD). Slova jsou umístěna pouze ve čtyřech směrech, ale navíc se některá lomí podle slabik ve tvaru písmene L. Po vyškrtání všech slov zůstane 21 písmen. Prvních 8 doplní první tajenku a dalších 13 druhou tajenku. Tajenku čtete nejprve od středu spirály a pak po obvodu shora dolů.

„Býváme smutní, když si nikdo nevšiml naší práce, našeho úspěchu, naší námahy, našeho úsilí, naší oběti. Býváme smutní, když chceme něco říct, ale nikdo není ochoten nás vyslechnout. Býváme smutní, když se cítíme osamělí, když nás nikdo nemá rád. Je jen jeden způsob, jak se od tohoto smutku osvobodit. Je třeba začít se zajímat o druhé lidi. Oceňovat jejich práci, jejich úspěch, jejich námahu, jejich úsilí, jejich oběti. Být vnímavý a pozorně vyslechnout ty, kdo se potřebují svěřit. Všimát si těch, kdo se cítí osamělí, a projevovat jim své přátelství. A lidé, kterým jsme nabídli to, po čem sami toužíme, nás osvobodí od našeho smutku a nabídnou nám radost.“

Přestanu se zabývat výčitkami vůči svým bližním a začnu se zabývat bližními samými.“

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Na ván. stromku byly 3 dvojice stejných svíček, 2 dvojice stejných koulí a 1 dvojice stejných srdíček. Tajenka na smrku zněla: „A SLOVO SE STALO TĚLEM A PŘEBÝVALO MEZI NÁMI.“

V ROCE 2012 BYLY V NAŠÍ FARNOSTI UDĚLENY SVÁTOSTI:

Svátost křtu: v Dolní Čermné - 9, ve Verměřovicích - 1, v Petrovicích - 2, na Mariánské Hoře - 2. Celkem bylo pokřtěno 13 dětí a 1 dospělá osoba.

1. sv. přijímání dětí: V kostele Dolní Čermné celkem 5 dětí.

Svátost manželství: v Dolní Čermné - 1, ve Verměřovicích - 1, na Mariánské Hoře - 5. Celkem bylo 7 svateb.

Svátost nemocných: v Dolní Čermné - 25 (v kostele) a 16 (doma); ve Verměřovicích - 18 (v kostele) a 9 (doma); v Petrovicích - 4 (v kostele) a 2 (doma); v Horní Čermné - 2 (doma); nemocnice - 6.

Celkem byla svátost nemocných udělena 82 starším a nemocným farníkům.

Statistika pohřebních rozloučení jednotlivých kostelů za rok 2011:

kostel ve farnosti	mše sv. s rozloučením a uložení do země	rozloučení a uložení do země	mše sv. s rozloučením a kremace
Dolní Čermná	6	-	3
Verměřovice	4	1	-
Petrovice	6	-	-
Jakubovice	1	-	-

Pohled na statistiku naší farnosti za uplynulá léta:

Liturgické úkony	rok 2006	rok 2007	rok 2008	rok 2009	rok 2010	rok 2011	rok 2012
křest	12	22	22	19	18	10	14
svátost biřmování	28	3	1	23	0	0	1
svátost manželství	6	5	3	8	5	3	7
1. svaté přijímání dětí	8	8	16	5	7	9	5
svátost nemocných	55	84	89	76	67	82	82
pohřeb do země	13	9	7	11	17	9	18
pohřební rozloučení	2	4	9	5	2	4	3

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Petrovicích	15. 12. 2012	s paní Miluškou Bednářovou	z Petrovic
v Dolní Čermné	27. 12. 2012	s panem Jaroslavem Šebrlem	z Dolní Čermné
ve Verměřovicích	2. 1. 2013	s panem Janem Markem	z Verměřovic
v Petrovicích	4. 1. 2013	s paní Zdeňkou Stejskalovou	z Letohradu
v Petrovicích	5. 1. 2013	s paní Miluší Tlapákovou	z Petrovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Únor 2013			
Ne 3. 2.	4. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		10.30	Severinovi 342
Ne 10. 2.	5. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 300
Ne 17. 2.	1. neděle postní	7.30	Bednářovi 302
		10.30	Vašíčkovi 349
Ne 24. 2.	2. neděle postní	7.30	p. Havlíčková 341

Březen 2013			
Ne 3. 3.	3. neděle postní	7.30	p. Filáček 332
		10.30	Vágnerovi 102
Ne 10. 3.	4. neděle postní	8.00	Formánkovi 203
Ne 17. 3.	5. neděle postní	7.30	Málkovi 180
		10.30	Vyhnálkovi 351
Ne 24. 3.	Květná neděle	7.00	Bláhovi 457
Čt 28. 3.	Zelený čtvrtek	18.00	Zpěvákovi 195
Pá 29. 3.	Velký pátek	18.00	Jurenkovi 160
Ne 31. 3.	Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční	10.30	Müllerovi 177

Příležitost ke svatě zpovědi:

Dolní Čermná	středa 30. 1.	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 17:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
Verměřovice	čtvrtek 31. 1.	16:00 – 17:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 1. 2.	17:00 – 18:55 h.	P. Josef Roušar

Návštěva starších a nemocných farníků:

ve Verměřovicích	ve středu 30. 1.	- během dne
v Dolní Čermné	ve čtvrtek 31. 1.	- během dne
v Dolní a Horní Čermné	v pátek 1. 2.	- během dne

Úkol pro děti:

Úkol na mši svatou v neděli 10. 2. 2013 v 10:30 hodin v kostele v Dolní Čermné.

Napiš, nakresli, ...: **Koho zachránila královna Ester?** (Est 6-8)

**Zveme děti na sáňkování, které se uskuteční, pokud bude sníh, ve čtvrtek 7. února 2013.
Sejdeme se ve 14:00 hodin u kostela v Dolní Čermné.**

PRO ZASMÁNÍ:**Farář u nebeské brány**

Zemře pan farář a přijde k nebeské bráně. Zatluče na ni. Svatý Petr pootevře a říká: “Musíte chvíli počkat.” Tak se tedy posadí na lavici před bránou a čeká. Za chvíli přijde k nebeské bráně autobusák Pepa. Taky zatluče a svatý Petr hned otvírá a říká: “Pojď dál.” Teď to však ve farní zavřelo: “Svatý Petře, jak to, že... Pepa může jít hned, a já, osoba posvěcená a zasloužilá, tady musím čekat?” Svatý Petr odpoví: “To máte tak, důstojnosti: Když vy jste v kostele kázal, tak všichni spali. Ale když tady Pepa jel s autobusem, všichni se modlili.”

Anděl

Malíř vymaloval kostel a pan farář se zálibou pozoruje dokončené dílo. Najednou ustrne: “Vy jste namaloval andělovi na ruce šest prstů! Už jste někdy viděl anděla se šesti prsty?!” „A vy jste snad viděl někdy anděla s pěti prsty?” odseknul malíř.

Vtip resp. zamyšlení

Svobodný křesťan říká: “Dá-li Pán...” Ženatý křesťan říká: “Dá-li manželka a dá-li Pán...” A o tom to je... v manželské praxi... ☺

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

3. neděle v mezidobí
27. ledna 2013
5. a 6. týden / 2013

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 28. ledna	sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve	17:00	<i>zkouška zpěvu dětská schola</i>
úterý 29. ledna	3. týdne v mezidobí	18:00 19:00	mše sv. v Dolní Čermné <i>biblická hodina</i>
středa 30. ledna	3. týdne v mezidobí	18:00 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Otýlii Marešovou, manžela a syna <i>náboženství pro středoškoláky</i>
čtvrtek 31. ledna	sv. Jana Boska, kněze	7:30 18:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích - za Jana Hubálka a P. Jiřího Škodu
pátek 1. února	první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	17:00 19:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Antonína a Martu Faltusovy a duše v očistci <i>po mši svaté společná adorace</i>
sobota 2. února	Svátek Uvedení Páně do chrámu	7:30 17:00 20:00	mše sv. v Dolní Čermné - na dobrý úmysl <i>Na začátku mše svaté požehnáme svíce „Hromničky“.</i> mše sv. v Petrovicích - za Františka a Antonii Moravcovy <i>Orelsko - farní maškarní ples (viz pozvánka)</i>
NEDELE 3. února	4. NEDELE V MEZIDOBÍ <i>Svatoblažské požehnání dnes po každé mši svaté</i>	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. ve Verměřovicích - za Danu Kotkovou a duše v očistci mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Holečkovou, rodinu Hynkovu a duše v očistci
pondělí 4. února	4. týdne v mezidobí		
úterý 5. února	sv. Agáty, panny a mučednice	18:00 19:00	mše sv. v Dolní Čermné <i>biblická hodina</i>
středa 6. února	sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 7. února	4. týdne v mezidobí	7:30 14:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky <i>sáňkování v Dolní Čermné</i>
pátek 8. února	4. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
sobota 9. února	4. týdne v mezidobí	17:00	mše sv. ve Verměřovicích - za dar uzdravení s prosbou o další pomoc a ochranu
NEDELE 10. února	5. NEDELE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za dar života a za Jaroslava Bednáře mše sv. v Petrovicích - na úmysl dárců mše sv. v Dolní Čermné - <i>zaměřená pro děti</i> - za Cyrila Vrátu, rodiče a bratra

POUTNÍK, ÚNOR 2013

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 17. února 2013, Poutník vyjde 3. března 2013

Členové red. kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu. ...

Nicméně je možná finanční spoluúcast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.